

χείρας καὶ στενάς, πλατυτέρας μόνον περὶ τοὺς βρα-
χίονας. Ἡ ἐπωμία, ἥ τὰ σάλια αὐτῶν, ὀπισθεν μὲν
εἶναι βραχεῖα, μόλις ἐφαπτομένη τῆς μέσης, ἐμπροσθεν
δὲ συσταυροῦται ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ πέταρος αὐτῶν
ἔχει σχῆμα ἐξάλλον, πλατὺ καὶ ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν,
στενὸν δὲ ὀπισθεν καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον κουκούλλαν.
Τὸ ὄραμα ὅλων τῶν ἐνδυμάτων εἶναι ἀπλούστατον
καὶ βαθύχρουν, καὶ ὅτω πλούσιαι καὶ ἂν ὥτι δὲν φο-
ροῦσι κοσμήματα πολυτελῆ. Το χρῶμα τῶν ἀνδρι-
κῶν φορεμάτων εἶναι πάντοτε μαῦρον.

Εἶπομεν ὅτι τὰ ἤθη τῶν *Κουακέρων* εἶναι χρη-
στότατα· αἱ γυναῖκες ὁμῶς, ὡς πρὸς τὴν κοσμιότητα,
ὕπερβαίνουσι πάντα ὅρον λογικόν καὶ καταντῶσι γε-
λοῖαι. Βίδον ἰδίῳις ὄμμασιν ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς πόδας
τῶν κυμβάλων αὐτῶν περιδεβλημένους μὲ ἀναξυρίδας
ὅπως μὴ προσβάλλεται ἡ αἰδώς! Ἐρυθριῶσι καὶ συνο-
φρουοῦνται ἐάν ποτε προφέρῃς παρουσίᾳ αὐτῶν τὸ ὀ-
νύμα τῶν ποδῶν τούτων! (1-85).

N. Δ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Εἶχον τὸ ξυλογράφημα τῆς εἰκόνας ταύτης τοῦ
ἀλέκτορος πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἱτοιμαζόμεν νὰ
γράψω τι περὶ αὐτοῦ,
ὅτε νέος τις φίλος μου,
βουλευτὴς τὸ ἐπάγ-
γελμα, (ἀπορῶ καὶ ἐ-
γὼ πῶς ἔτυχεν νὰ μ'
ἔχη βουλευτὴς οἶλον!)
καταφλεγόμενος ἀπὸ
ἀκράτητον ἐπιθυμίαν
τοῦ νὰ ἀναβῇ εἰς ἔδραν
ὑπουργοῦ, δι' ἣν, ὡς
πολλάκις μὲ εἶπε με-
γαλαυχῶν, παρεσκευ-
ασεν ἐπιμελῶς ἑαυτόν,
εἰσελθὼν εἰς τὸ πενι-
χρόν σπουδαστήριόν
μου, καὶ ἰδὼν τὴν εἰ-
κόνα,

— Πῶς! ἀνέκρα-
ξε μετὰ τόνου κατα-
φρονήσεως, τὸν πετει-
νὸν ἐδιάλεξες νὰ γρά-
ψῃς;

— Καὶ διὰ τί νὰ
μὴ τὸν διαλέξω; ἤρω-
τησα.

— Μπᾶ! ἐπανέ-
λαβε· ποῖος ἀφοῦ ἐξήλ-
θεν ἐκ κοιλίας μητρός
του, ἢ καὶ πρὶν ἀκό-

μη ἂν θέλῃς, — ἐπειδὴ αἱ ἐγγυοὶ, διὰ νὰ ἐνδυναμώσων,
τρώγουν συνήθως πετεινοὺς, — ἐπρόσθεσε συντοράζας
ἐλαφρῶς τὰ δύο ἄκρα τῶν χειλέων του, ἐναδρυνό-
μενος βεβαίως διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς παρατηρήσεως, δὲν
εἶδε, δὲν ἐγνώρισε, δὲν ἔφαγε μυριάκις κοκόρους;
Νέα πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃς, κύριε· εἰδεμὴ πετει-
νοὺς καὶ κόττας . . .

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν γελῶν καὶ μυκτηρίζων βε-
βαίως τὴν ἀμάθειάν μου.

Προσποιηθεὶς ὅτι μὲ κατήσχυεν ἡ παρατήρησις
ἐν εἰσῇ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων, ὡς ἐὰν ἀνεζήτησεν
ἄλλο ἀντικείμενον ὁμιλίας, πραγματικῶς ὁμῶς σκε-
πτόμενος πῶς νὰ καταβάλω τὴν ὀφρὺν τοῦ μέλλοντος
ὑπουργοῦ.

Εὐτυχῶς ἐδραμην εἰς βοήθειάν μου ὁ ἀγαθὸς Σω-
κράτης. Ὁ Σωκράτης εἶναι οἰκειότατος φίλος μου, ὅχι
ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς διδακταλίας του, (ση-
μειωτέον ἐν παρενθέσει ὅτι ὁ νομοθέτης καὶ μέλλων
ὑπουργός μου μ' ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὅτι ἀνέγνω τὰ
συγγραμματα τοῦ Σωκράτους,) διότι εἰς τί χρησι-
μεῖται αὐτὴ σήμερον μετὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν διά-
δοσιν τῆς μυθιστορίας, ἀλλ' ἐκ τῆς γειτονίας τῆς
κατοικίας μου πρὸς τὴν φυλακὴν του. Ποσάκις τὸν
κατέκρινα διὰ τί νὰ μὴ δραπετεύσῃ, ἀφοῦ ἐγνώριζεν
ὅτι ἡ καταδίκη του ἦτο ἀδικος, καὶ τοι γενομένη δια-
κοσίαις ὀγδοηκονταμυῖα πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυου-
σῶν! Μήπως τὸ προσημαῖνον τα μέλλοντα δαιμόνιον
του, προῖδόν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἐμελλον νὰ ἀναδειχθῶσι
τόπος ἀμνηστιῶν, τὸν ἐτυμβούλευσε νὰ περιμείνῃ καὶ
αὐτὸς ἀμνηστῖαν;

Ὁ Σωκράτης λοι-
πὸν, ἐβγνομοσύνη φε-
ρόμενος, διότι μόνος
ἔσως μετὰ τῶν ἀ-
πογόνων τοῦ Ἀθηναί-
ων ἐπισκέπτομαι ἐνίο-
τε τὸ δεσμωτήριόν
του, διεσχέδατε τὴν
ἀμτηχανίαν μου, ἐπεν-
θυμίσας με τὸν με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
Γλαύκωνος διάλογόν
του.

— Ἡ σημερινή σου
ἐπίσκεψις, εἶπον πρὸς
τὸν μέλλοντα ὑπουρ-
γόν, μ' εὐηργέτησεν
ὕπερ ποτε, διότι ἔχω
ἀνάγκην ἀναπόφευκτον
τῆς συνδρομῆς τῶν
φῶτων σου.

Ὁ μέλλων ὑπουρ-
γὸς ἐκαλοκάθησεν ἅμ'
ἀκούσας με ἐπικαλού-
μενον τὰ φῶτά του.

— Ἡξεύρεις, ἐξη-
κολούθησα, ὅτι πρὸ
χρόνων ζῶ μακρὰν τῶν

πραγμάτων, καὶ, τὸ χειρότερον, ζῶ ὡς ἀληθῆς ἐρημίτης, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξετάζω περὶ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἀνγκινώσκω ἐφημερίδας, καὶ ἐπομένως χωρὶς νὰ γνωρίζω περὶ αὐτῶν παρὰ ὅ,τι πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἐγνώριζα καὶ ὁμῶς ἐκτοτε πόση διαφορά! . . .

— Πόση πρόοδος, λέγε, ὑπέλαβεν ἐντόνως διακόψας με ὁ νομοθέτης. Σὲ βεβαιώνω, ἀδελφέ, εἰς δύο περιόδους μ' ἐκλεξεν ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας μου νόμιμον ἀντιπρόσωπόν του, καὶ ὁσάκις τύχη νὰ φυλλολογήσω τὰ πρακτικά τῆς βουλῆς, θαυμάζω, — ἐπρόσθεσε μ' εὐστροφίαν γ' ὥστος ἀπαράδειγματιστον, — πόσους νόμους ἐσυντάξαμεν, πῶς ἐιακτοποιήσαμεν τὰ οἰκονομικά τοῦ Κράτους, τὸν στρατὸν, τὰ δικαστήρια, τὴν ἐκκλησίαν, εἰς ἕνα λόγον ὅλους τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας!

— Περὶ αὐτῶν ἔχω ἴσια ἴσια νὰ σὲ ζητήσω πληροφορίας· διότι, ὡς πρὸς τὰ πολιτικά, ὁμοιάζω τὸν Ἐπιμενίδην, (ἴσως διότι ὑπῆρξα μίαν φοράν ἀντιπρόσωπος τῶν Κρητῶν), ὁ ποῖος ἐκοιμήθη πεντήκοντα καὶ δύο χρόνους, καὶ ὅταν ἐξύπνησεν εὗρηκεν ἄλλον κόσμον· ἐνῶ σὺ προετοιμάζεσαι, ὡς τοσάκις με εἶπες, νὰ τεθῇς ἐπὶ ΚΕΦΑΛΗΣ τῶν πραγμάτων, καὶ ἔχεις παντοίας γνώσεις.

— Ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη κομφευόμενος ὁ μέλλων ὑπουργός.

— Δὲν ἀμφισβῆλλω, ἐπανελάβον, ὅτι γινόμενος ὑπουργός, καὶ τοὺς φίλους σου θὰ ὠφελήσης, καὶ τὸν πατρικὸν οἶκον θὰ τιμήσης, καὶ τὴν πατρίδα θ' αὐξήσης, καὶ σὺ θ' ἀποκτήσης ὑπόληψιν εὐρωπαϊκὴν.

Ταῦτα ἀκούων ἐμεγαλύνετο ὁ μέλλων ὑπουργός, καὶ ἀνυπόμονος ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ καὶ ἄλλα.

— Πρὸ πάντων ὁμῶς ἐλπίζω ὅτι θὰ καταβάλῃς πολλοὺς ἀγῶνας εἰς τὸ νὰ ὠφελήσης τὴν πατρίδα.

— Ἐννοεῖται, ἀγαπητέ . . . τὴν πατρίδα· καὶ ἐλαμποκόπουν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

— Εἰπέ με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ποία θὰ ᾔῃαι ἡ πρώτη εὐεργετικὴ πράξις σου δι' αὐτήν;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μέλλων ὑπουργός ἐσιώπα ἀπορῶν τί ν' ἀποκρεθῇ,

— Νομίζω, ἐξηκολούθησα, ὅτι καθὼς δόξαν ἐπιθυμῇ τις ν' αὐξήσῃ τὸν οἶκον φίλου του, ἐπιχειρεῖ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν πλουσιώτερον, οὕτω καὶ σὺ θὰ φροντίσῃς νὰ πλουτίσῃς τὴν πατρίδα.

— Ἐννοεῖται, φίλε μου, αὐτὸ ᾔθελα κ' ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ.

— Τότε λοιπὸν θ' αὐξήσῃς τὰς δημοσίας προσόδους.

— Ça va sans dire, με ἀπεκρίθη γαλλιστὶ κατὰ τὸν ἀθηναῖον συρμόν.

— Εἰπέ με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ποῖαι εἶναι αἱ σημεριναὶ πρόσοδοι, καὶ πόθεν ἄλλοθεν νομίζεις νὰ προσπορισθῇς νέας;

— Εἰς ταῦτα, φίλε μου, θὰ ἐπιστήσω συντόμως τὴν προσοχήν μου, ἅμ' ἀναθὰς εἰς τὴν εἴδραν τοῦ ὑπουργοῦ.

— Περὶ δὲ τῶν δημοσίων ἐξόδων ὁποῖαν ιδέαν ἔχεις· θὰ τὰ ἰσοσταθμίσῃς με τὰ ἔσοδα;

— Μόνον νὰ τὰ ἰσοσταθμίσῃς! θὰ ἔχω καὶ περισσεύματα.

— Πόθεν; παρακαλῶ.

— Ἀπὸ τῶν πολεμίων.

— Θαυμάσια· ἐὰν ᾔῃαι ἰσχυρότερος αὐτῶν· ἐὰν ὁμῶς εἶναι αὐτοὶ ἰσχυρότεροί σου, τότε θὰ χάσῃς καὶ ὅ,τι ἔχεις. Διὰ τοῦτο βέβαια θὰ ἡξεύρεις καὶ πόση εἶναι τῶν ἐχθρῶν ἡ δύναμις.

— Πολλάκις ἠθέλησα νὰ τὸ μάθω· πλὴν ἡξεύρεις ὅτι οἱ φυσικοὶ μας ἐχθροὶ δὲν ἔχουν ἀκριβεῖς στατιστικάς, καὶ ἐπομένως δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ λάβῃ ἀποχρώσας πληροφορίας.

— Ἀς ᾔῃαι· εἰπέ με ἐν τοσούτῳ, ἕως πόσον στρατὸν πρέπει νὰ ἔχωμεν διὰ νὰ προφυλαττώμεθα ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ληστῶν, καὶ πόσην δύναμιν ναυτικὴν, καὶ ἂν ἐν καιρῷ πολέμου μᾶς ἀρκῇ ὁ ἐγγχώριος σῖτος, καὶ πῶς πρέπει ν' ἀσφαλίσωμεν τὰ ὄριά μας . . .

Τὸ πρόσωπον τοῦ νομοθέτου καὶ μέλλοντος ὑπουργοῦ ἔγεινεν ἐν τοσούτῳ κατακόκκινον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐχαμηλώθησαν ἐπὶ μικρὸν· ἀλλ' ἡ οἴησίς του ὑπερενίκησε.

— Τώρα ἐννοῶ, με εἶπε, κύριε· διότι ἐζήτησα νὰ σ' ἀποτρέψω ἀπὸ τὸ νὰ γράψῃς περὶ πετεινοῦ, ἠθέλησας νὰ μ' ἐκδικηθῇς καὶ νὰ μ' ἀποδείξῃς τάχα ὅτι δὲν γνωρίζω τὰ ἰδιώματά του· ὅτῳ διὰ πετεινοῦς, κύριε . . . ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλά μου . . .

— Σὲ ἡρώτησα, εἶπον διακόψας αὐτὸν ἀποτόμως, διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μ' ἐβεβαίωσας πολλάκις ὅτι ἐμελέτησας ἐπιμελῶς προετοιμάσας σεαυτὸν διὰ νομοθέτην καὶ ὑπουργόν, καὶ δὲν ἡξευρες τίποτε; καὶ πῶς ἡξεύρεις τὰ περὶ πετεινῶν, τοὺς ὁποίους ἠρκέσθης μόνον νὰ τρώγῃς . . .

Ἀλλ' ὁ καλὸς μου μετ' ὀλίγον μέλλων ὑπουργός ἀνοίξας τὴν θύραν μου ἔγεινεν ἄφαντος.

Πρὸς τί, θέλετε βεβαίως μ' ἐρωτῆτε, κύριοι ἀναγνώσται, τὸ διεξοδικὸν τοῦτο προσίμιον; τί μᾶς διδάσκει περὶ ἀλέκτορος; Δὲν ἀνέφερε καὶ, ἀφοῦ ὠμίλησε περὶ Σωκράτους, τοὺς πτερυξαμένους ἀλεκτρούνας τοῦ κουρέως Μίδου, τοὺς ὁποίους δείξας ὁ σοφὸς τῶν Ἀθηνῶν εἰς Ἰσικράτην τὸν στρατηγὸν ἐπῆρε τὸ φρόνημα αὐτοῦ, ἡ καὶ τὸν θυσιασθέντα παρ' αὐτοῦ ἀλεκτρούνα ὅτ' ἐπρόκειτο νὰ πῇ τὸ κώνειον.

Τὸ προσίμιόν μου, ἀποκρίνομαι, κύριοι ἀναγνώσται, δὲν σὰς διδάσκει τίποτε περὶ ἀλέκτορος· εἶναι, ἂν θέλετε, ὡς προσίμιον στερεότυπον τὸ ὁποῖον κολλῶσιν οἱ ἱεροκέρυκες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπικηδείων λόγων των, εἴτε προσαρμόζεται εἴτε μή. Ἐχει ὁμῶς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σὰς προδιαθέσῃ ὥστε νὰ μὴ φερθῇτε ὡς ὁ μέλλων ὑπουργός, καταφρονοῦντές τὸ ἄρθρον μου ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς. Πετεινὸν καὶ σεῖς κ' ἐγὼ ἐφάγαμεν πολλάκις· ἐξητάσαμεν ὁμῶς καὶ τὰς ἰδιότητάς, καὶ τὸν ἐμπόλεμον, ἡ καὶ τὸν συμβολικὸν χαρακτῆρά του; Ὁμολογήσατε, κύριοι, ὡς τ' ὁμολογῶ κ' ἐγὼ ἐν κατανύξει, ὅτι πολλὰ τῶν πραγμάτων ἅτινα βλέπομεν, ἀκούομεν, γευόμεθα, ὁσφραϊνόμεθα καὶ ἐγγίζομεν καθ' ἑκάστην, ἀπορῶμεν πῶς νὰ τὰ ἐρμηνεύσωμεν, διότι, ἀναζητοῦντες τὰ δυσκολώτερα, ἀμε-

λοῦμεν νὰ μελετήσωμεν τὰ πρό ποδῶν. Ἐγὼ, παραδείγματος χάριν, ἀναγινώσκω ἐνίοτε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Καντίου, καὶ ὡς ἐγγιστα ἐμβατεύω εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ· καὶ ὁμοίως, ποτέ μου δὲν ἔμαθον νὰ εὐρίσκω τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν γίνεται νέα σελήνη· ἐνῶ ἡ μάμμη μου, ἥτις μόλις ἀνεγίνωσκε, δὲν ἐνθυμοῦμαι ὁποῖους ὑπολογισμοὺς ἔκαμνε μὲ τὰ δάκτυλά της, καὶ εὕρισκεν ἀκριβέστατα τὴν ἐποχὴν ὡς ἐάν ἦτο καθηγητὴς ἀστρονομίας. Ἀκούσατε λοιπὸν τὰ ὀλίγα ὅσα θέλω σᾶς εἰπεῖ περὶ τοῦ κατοικιδίου ἀλέκτορος, ὅχι ὅπως τὰ ἔγραψα ἐγὼ, ἐπειδὴ φυσιολόγος δὲν εἶμαι, ἀλλ' ὅπως τὰ ἀντέγραψα ἀπὸ ἄλλου ἐπιστήμονας, καὶ ἴσως μάθεται τι νέον. Δὲν θέλω σᾶς ὁμιλήσῃ οὔτε περὶ τῶν δακτύλων, οὔτε περὶ τῶν οὐρῶν, οὔτε περὶ τῆς διαίτης, αὐτῶν ὅχι μόνον διότι δὲν εἶμαι ὀρνιθολόγος, ἀλλὰ καὶ διότι, ἄλλοι μὲν ἔχουσι τέσσαρας, ὅπλας, ἄλλοι δὲ πέντε, ἄλλοι εἶναι οὐροφόροι καὶ ἄλλοι κολοδοί, ἄλλων τὰ πτερὰ στολίζουσι μόνον τὸ σῶμα, ἄλλων δὲ καταβαίνουν καὶ μέχρι τῶν δακτύλων αὐτῶν, ἄλλοι τρώγουσι κριθὴν καὶ ἄλλοι ὀρέγονται σκωλήκων, καὶ χαλίκων προσέτι τοὺς ὁποίους χωνεύουσιν ἀκόπως. Δὲν θέλω ἐπιστῆς σᾶς εἰπεῖ οὔτε ὅτι ἔχουσι τὸ βαδισμα ἄρρενων πόν καὶ μεγαλοπρεπές, ἢ τὸ βλέμμα αὐτῶν καὶ ὑπεροπτικόν, ἢ ὅτι ὅταν κοιμῶνται κρατοῦσι τὸν ἐν τῶν ποδῶν ὑψηλὰ, οὔτε ὅτι ὁ μηρός ἐφ' οὗ συνήθως ἀναπαύουσι τὸ σῶμα εἶναι παχύτερος τοῦ ἑτέρου, καὶ διὰ τοῦτο τὸν προτιμῶσιν οἱ κοιλιοδόουλοι, διότι καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ γνωρίζετε. Ὅ,τι ἴσως ἀγνοεῖτε εἶναι τὸ, διὰ τί ἔχουσιν ἄρρενων πόν καὶ μεγαλοπρεπές τὸ βαδισμα, καὶ εὐπτόνον καὶ μεγαλοπρεπές τὸ βλέμμα; Τάχα διὰ νὰ ἐκφοβίσωσι κανίνας;

Τοῦτο, κύριοι ἀναγνώσται δὲν εἶναι πιστευτὸν διότι, ποῖος φοβεῖται ἐνὰ πετεινόν; — Ἡ αἰτία λοιπόν; — Ἡ αἰτία εἶναι δὲ ἡ ἀέτη εἰς τὰς πολυαριθμοὺς κτοίκους τοῦ χαρμεῖου τοῦ· διότι καὶ αὐταί, καθὼς, ἂν δὲν λανθάνωμαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ γυναῖκες, αἰθάνονται μίαν τινὰ κλίσιν ἢ συμπαθειαν πρὸς τοὺς ὠραίους καὶ γενναίους ἀλέκτορας.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι μόναι αἱ ὀρνίθες νοστιμίζονται τὸν ἀλέκτορα καὶ αὐτός, μάλιστα πολὺ πλέον ἐκείνων, τὰς νοστιμίζεται, καὶ τὰς περιποιεῖται, καὶ τὰς θεωπεύει ὡς ἄλλος φιλέως καὶ φιλόγυνος νεανίας τῶν Παριζίων. Τὰς προστατεύει, τὰς προσταλεῖ εἰς τὸ γεῦμα, καὶ δὲν ἄπτεται εὐχαρίστως τροφῆς εἰμὴ ἀπὸ συμπαραστάς καὶ ταύτας συνδαιτυμόνας, ἐάν εἴ ποτε χωρισθῇ ἀπ' αὐτῶν διδοὺς σημεῖα προσκνή· ὅπως. Τὴν ἐρωτῇ τὴν ταύτην φιλοστονήν μαρτυροῦσι καὶ οἱ διόροροι τῶναι τῆς φωνῆς μεθ' ὧν ἀποτεινέται πρὸς ἐκάστην τῶν γυναικῶν τοῦ· διότι, καὶ τὰς ἀέτης σουλτάνος, ἀγαπᾷ μὲν ὅλος, προτιμᾷ δὲ μίαν ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ ἀπειλεῖ μὲν αὐτάς ἐάν ποτε ὑποπτευθῇ ἀπιστίαν, δὲν τὰς κακομιταχαιρίζεται ὁμοίως πώποτε.

Δύνασθι, κύριοι φιλέωτες, νὰ ἀποχρηθῇτε ὅτι ἔχετε τὸ προτιμῆλατα ταῦτα τοῦ πετεινοῦ.

Μισῶ ἐκ φύσεως τὴν ζήλοτυπία τῶν ἀνθρώπων· εἶναι πάθος προκαλοῦν, ὡς εἰς τὸ πολὺ ὅτι τσοπὸν

ἔχει νὰ προλάβῃ· ἀλλ' ἡ ζήλοτυπία τοῦ ἀλέκτορος δὲν με ταραττεῖ· διότι, ἐάν ποτε εἰτρωρήσωσιν ἄλλοι ὁμοσεῖς τοῦ εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ, δὲν διαχέει τὸν ἰὸν τοῦ πάθους τοῦ, ὡς τὰ λαγικά ὄντα, κατὰ τῶν γυναικῶν τοῦ, καὶ ἂν αὐταὶ ὑποδεχθῶσιν, ὡς συμβαίνει κατὰ δυστυχίαν συνήθως, μέδμα ἰλαρὸν τοὺς νεήϊδας, ἀλλ' ἐφορῶν κατὰ τῶν παρεισάκτων, τὸ βλέμμα ἔχων φλογερὸν καὶ τὰ πτερὰ ἀνωρθωμένα, ἀγωνίζεται νὰ τοὺς καταβάλῃ. Φαντάσθητε τὴν ὀδύνην τοῦ, ἐάν ποτε θριαμβεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι! . . . Ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ στερεῖται καὶ γυναικῶν, καὶ γυναικωνίτου, καὶ νεύων κατασχυμένος καὶ περίλυπος τὴν πρὸ μικροῦ ἀγέρωχον καὶ ἐκρημένον κεφαλὴν, ἀπέρχεται . . . δια νὰ κάμῃ ὁμοίως καὶ αὐτοί, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅτι τὸν ἔκαμαν.

Ἀλλ' ἡ εὐγενὴς αὐτῇ ζήλοτυπία ἔχει καὶ τινὰ ὑποδαίρεσιν εἰς ἄκρον τῶν ἀγνῆ καὶ ἀποτρόπαιον ὀρμώμενοι ἀπὸ περιφιλανθίαν ἀκατονόμαστον φονεύουσι τοὺς νεοσσούς τῶν γυναικῶν τῶν, διὰ ν' ἀπολαύουσι μόνον αὐτοὶ τῆς συμπαθείας τῶν μητέρων!

Τοῦ ἀλέκτορος τὸ φιλοπολεμον καὶ ἀνένδοτον ἐτίμων πολλὰ ἔθνη ἀρχαῖα, ὡς οἱ Ρόδιοι, οἱ Περγαμῆναι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχον θεοπίστε καὶ ἐορτὴν καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἀλεκτορομαχίαι.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον τῶν ἀλεκτρομόνων αἱ μάχαι κατατάσσονται, παρὰ τις Ἀγγλοὺς ἰδίως, μεταξὺ τῶν ἀσπαστοτέρων ἐντροφημάτων, καὶ πανηγυρίζονται καὶ διὰ στοιχημάτων. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἐλευτος οὕτως εἰπεῖν, κινήσις τοῦ Βρετανικοῦ ἔθνους πρὸς τὸ στοιχηματίζειν ἀρχίζουσιν ἀπὸ τοῦ πηδύματος τοῦ φύλλου (1) καὶ κακηντῶσιν εἰς αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων τὴν ζήλην. Μετὰ τὴν ἐν Νεοκαστρῷ ναυμαχίαν τὴν σώσαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀπερὰ στοιχήματα ἐγένοντο ἐν Λονδίῳ τῶν μὲν διαγυριζομένων ὅτι αἱ τρεῖς σύμμαχοι Δυνάμεις ἤθελον ἀποδοκιμασθῆναι τὴν διαγῶγην τῶν παρὰ τῇ Οὐμανικῇ Κυβερνήτει πρέσβιων τῶν, τῶν δὲ ἀξιοῦντων τὰ ἐναντία. Ἀνίστα, περὶ τὰς εἰς Τσμηταν ἐκτραυλῆς ζήτων βέλθων πιθόος μίγα συνεβόρευτε περὶ τὴν ὄχλην. Ἐνῶ δὲ ἐπώλει πρὸς τὸ ἀκατάσχετον βέδμα, πολλοὶ τῶν θεατῶν ἐστοιχηματίζον ἐάν ἤθελε σωθῇ ἢ ὄχι!

Αἱ ἀλεκτορομαχίαι εἶναι λοιπὸν ἐν Ἀγγλίᾳ θέσμις περὶ σπούδαστον ὄχι κατώτερον τῶν ἵπποδρομιῶν. Ἐάν

(1) Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστη νὰ μὴ νομίσῃ διὰ ἐνέφερα τὸ πηδύμα τοῦ φύλλου, διὰ τὸ σημεῖον τὸ ἐπὶ τῆς ἀντικειμένης. Ἡ πολλὰκις στοιχηματίζουσι οἱ Ἀγγλοὶ. Ἰδὼν αὐτοὺς ἐγὼ ἰδίως ὀφθαλμοῖς ἐν Λονδίῳ, φύλλους ἱεροσημένους περὶ διαφόρους γυναικείας, καὶ Ἀγγλοὺς στοιχηματίζοντας εἰς αὐτῶν θέλει καταγίγει. Φύλλοι ἐκφυρὸν διὰ λεπτοτάτων τρεχῶν κεφαλῆς ἀμαζῶν καὶ πλοῖα πλησίον, φύλλοι, ἀρκαλοῦντες μέσσης καὶ καθήκοντες καθήκοντες, φύλλοι ὑπατιζόντες περὶ τράπεζαν εἶχον ἀνὰ γαστράς γὰρ ἐκ αὐτῶν ἱππίζον, καὶ φύλλοι ἐσθμαίνον ἔργα καὶ μουσικὰ, ἔλλος αἰλῶν, ἔλλος λυγρῶν, καὶ ἔλλος κύρβαλον. Ἡ ἀέτης μόνη ἡγμένη τὸ μὴδὲν καὶ ἀνδρὸς τοῦτο εἶδος τῆς βραχυμαχίας. Ἄγαν δὲ ἐπὶ τῇ, διότι ὁ δαμαστὴς τῶν φύλλων τρεῖς αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ σφαιροῦ τῶν καταστῆσαν βραχυόντων τοῦ, καὶ τοὺς διατρεῖ ὡς κέρην ὀφθαλμοῦ ἐντὸς ἀγγέλων ὀφθαλμῶν. Εἰς τὴν αὐτὴν εἶχον ἡλικίαν εἰκοσιδύο μηνῶν, καὶ εἰπεῖν ὁ φύλλοις ἐκφυρῶντες τῇ τῇ φύλλοις τοῦ ἀμαζῶν.

ὁ βουλευτής μου ἔδωκεν εἰς τὸ Royal Cockpit τὴν ἡμέραν τῆς μάχης πόσα σμήνη συσσωρεύονται, καὶ συμπιέζονται, καὶ παραγκωνίζονται δια νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ ἀλεκτρουονικὸν ἐκεῖνο τέμενος, καὶ πόσον χειροκροτοῦν-αι καὶ βραβεύονται οἱ κύριοι τῶν νικητῶν, αὐτὸς, οὗτινος ὁ ἐνθουσιασμός ἐξάπτεται καὶ διακυροῦται ἡ φαντασία δασάκις, διαχέων τὸν χρυσοδόξαν ναῖλον τῆς εὐγλωττίας του, βλέπῃ πλήρῃ τα θεωρεῖα τῶν ἀκροατῶν, φοβοῦμαι μὴ ἤθελεν ἀποφασίσῃ νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ νομίμου ἀντιπροσώπου τῆς ἐπαρχίας του εἰς διατροφὴν πετεινῶν. Καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν ἤθελε μέινει ὀρφανός καὶ στασιῶν βουλευτικῆς συζητήσεως· διότι ὑπάρχουσι πολλὰ συγγράμματα περὶ ἀγωγῆς, περὶ ἐξασκήσεως, καὶ περὶ διαίτης τῶν μαχητῶν τούτων πραγματευόμενα, καὶ συνταγμα ὀγκωδέστερον τοῦ ἡμετέρου, περιέχον τοὺς νόμους, τὰς διατάξεις, καὶ τὰ ἔθιμα καθ' ἃ πρέπει νὰ γίνωνται αἱ μάχαι!

Ἄλλ' ὁ ἀλέκτωρ δὲν χρησιμεύει μόνον ὡς ἀντικείμενον τέρψεως καὶ κέρδους, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολον ἀνδρείας, καὶ εὐσταθίας, καὶ προσοχῆς ἀγρύπνου. Οἱ Ἀχαιοὶ, ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Μαισίης, ἐπέστηρον δι' αὐτοῦ τὰς πολεμικὰς τῶν σημαίας, ἐπὶ δὲ τῶν νομισμάτων ἐχάραττον ἀλεκτρουόνας ἀλληλομαχομένους. Οἱ προπάτορές μας, οἱ Ἕλληνες, ἐτίμων καὶ αὐτοὶ τὸ ὄρνειον τοῦτο, καὶ ὁ Ἄρης, ἡ Ἐννύω, ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἀλέκτορας εἶχον ὑπαυπιστάς.

Τάχα διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦτον τὸν παρεδέχθησαν καὶ οἱ Γάλλοι ὡς σύμβολον ἐθνικόν; (1) τοῦτο τοῦλάχιστον φρονοῦσι πολλοί, ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅτι ὑπάρχει καὶ δεύτερος· οἱ Γάλλοι δὲν εἶναι μόνον ἀτρόμητοι, ἀλλὰ καὶ φιλέρωτες, καὶ φιλαγύναιοι, καὶ κομφοκρεπίς· ὁ ἀλέκτωρ δὲν ἀντιπροσωπεύει ἀξίως καὶ τὰ προτερήματα ταῦτα;

Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸ παρὸν ἄρθρον μου, παρετήρησα ὅτι ὀλιγώτερα εἶπον περὶ ἀλέκτορος καὶ πλειότερα περὶ τοῦ βουλευτοῦ. Ν' ἀλλάξω λοιπὸν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ νὰ γράψω *Βουλευτὴς ἀντὶ Ἀλέκτωρ*; Καὶ τί νὰ γίνῃ τότε ἡ εἰκὼν; Ὁ νεώτερός μου υἱὸς διέλυσε τὴν ἀπερίαν μου· ἐγράψες, μὲ εἶπε, πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ πετεινός εἶναι καὶ τῆς ἀγρυπνίας σύμβολον· ἀλλὰ καὶ ὁ βουλευτής, ὡς νομοθέτης, δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται πανύχθιος. Ἀφες λοιπὸν τὸν πετεινὸν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ βουλευτοῦ.

Καὶ ἤκουσα τὴν γνώμην του.

N. Δ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ.

Ὅταν ἀσχήμονες ψευδολογίαι περὶ ἀνυπάρκτων ἀνακαλύψεων ἀυσστόλως διαδίδονται παρ' ἡμῖν, ὕβριν εἰς τὸ ἔθνος προστρίβουσιν, καὶ πάντα φίλον τῆς ἐθνικῆς αξιοπρεπείας βαθέως λυποῦσαι, θέλει, ἐλπίζομεν, φανῇ εὐπρόσδεκτος ἀγγελία εἰς τοὺς φιλόλογους ἡ τοῦ ἀκολούθου πολυτίμου καὶ φερεγγύως μαρτυρουμένου εὐρήματος.

Ὁ Ἀγγλος Κ. Ἀρδην ἠγόρασεν ἐν Ἰανουαρίῳ 1847 παρ' ἐνὸς Ἀραβὸς ἐν Γουρνάλ (τῷ δυτικῷ τμή-

ματι τῶν Λιβυκῶν Θηβῶν), πάπυρον, ὃν οὗτος ἔδωκεν ὅτι εὑρεν ἐντὸς τάφου, κεκλεισμένον εἰς θήκην ξυλίνην. Ὁ πάπυρος ἔχων μῆκος 12. ποδῶν, εἶναι ἀριστα διατετηρημένος, πλήν τῆς ἀρχῆς, ἥτις εἶναι ἐλλειπής, καὶ περιέχει 49 σελίδας ὡραιότατης Ἑλληνικῆς γραφῆς. Ὡν ἐκάστη ἔχει μῆκος μὲν 7, πλάτος δὲ δύο δακτύλων, καὶ σύγκειται κανονικῶς ἐξ εἰκοσιεπτὰ γραμμῶν. Τὸν πάπυρον τοῦτον παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου ὁ Γραμματεὺς αὐτός, μετὰ κριτικῆς ἐπιστολῆς τοῦ σοφοῦ Κ. Βιρχίου, ὅστις παρὼν εἰς τὴν συνεδρίαν, ἔδωκε καὶ προφορικῶς περὶ αὐτοῦ ἐξηγήσεις. Μετὰ τὰς πρώτας δεκαεῖς σελίδας ἔπεται ὁ τίτλος «Ἀπολογία Λυκόφρονος». Τοῦ δὲ δευτέρου καὶ ἐντελεστέρου μέρους, προηγεῖται, ταχυγραφικῶς γεγραμμένος, ὁ τίτλος: «ὑπὲρ τῆς Εὐξενίππου γραφῆς κατὰ Πολυεύκτου». Ὁ πρῶτος παράγραφος τοῦ δευτέρου τούτου μέρους ἀναφέρει γνωστὰς τινὰς περιστάσεις τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, ὅταν τὴν ἐσχάτην ἡγωνίζοντο πάλιν κατὰ τῶν Μακεδόνων, περιέχει ὅμως καὶ τινὰς νέας πληροφορίας. Τοῦ πάπυρου τούτου ἡ δημοσίευσις θέλει ἀναμφιβόλως διευκρινίσαι διὰφορὰ τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς τῶν Ἀθηναίων κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε γενομένης ἐξετάσεως τοῦ ἀξιολόγου χειρογράφου τούτου, φαίνεται ὅτι περιλαμβάνει δύο ἀπολεσθέντας λόγους τοῦ Ὑπερίδου, ὧν ὁ εἷς εἶναι κατηγορία τοῦ Εὐξενίππου, τῆς ἀντιμακεδονικῆς φατρίας, ἣν ὑπεστήριζεν ὁ Πολυεύκτος, συμπρεσβευτῆς τοῦ Δημοσθένους πρὸς τὸν Φίλιππον, καὶ συγκατηγορηθεὶς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρπάλου. Ἐκ τῆς ἱστορίας οὐδὲν γνωρίζομεν περὶ τοῦ Εὐξενίππου, ἐκτὸς ἂν εἶναι αὐτὸς τῶ ἐπωνύμῳ ἄρχοντι τοῦ 305 ἔτους π. γ. (Ὁλ. 107,3). Λυκόφρονας δὲ ἀναφέρει πολλοὺς ἡ ἀττικὴ ἱστορία τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀναμιγνέντας εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα καὶ εἰς τὰς φατρίας. Ὁ δὲ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ κατηγορία, καὶ ὑπὲρ οὗ ἐγράφη ἡ παρούσα ἀπολογία, εἶναι ἴσως ὁ πατήρ τοῦ ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ Λυκούργου.

Ἡ ἀκαδημία ἔκρινε τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἄξιον μεγίστης προσοχῆς, καὶ ὡς ἐνδιαφέρον τὴν φιλολογίαν ἐν γένει, ἀπεφάσισεν, ἅμα ἀποπερατώσασα τὰς περὶ αὐτοῦ ἐξετάσεις, νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ἀνεῦ ἀναβολῆς. Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ Κ. Ἀρδὴς ἐπρόσφερεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀκαδημίαν λαμπρὸν χειρόγραφον τοῦ Ὑπερίδου, πολὺ πληρέστερον τῶν μέχρις ἐκείνου γνωστῶν, καὶ ὅτι βοηθεία αὐτῆς αὐτὸς μὲν ἐδημοσίευσεν πανομοιότυπον αὐτοῦ διὰ τῆς λιθογραφίας, τὸ δὲ καίμενον ἐξέδωκεν ὁ Κ. Βαβιγκτών.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΑΣ (1)

Ἡ Γιβραλτάρη πρὸ τινων ἐτῶν εἶχε καταστῇ γενικὴ ἀποθήκη τῶν προϊόντων τῶν δύο Κόσμων, διότι, κειμένη κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν, ὑπάρχει ὡς κλεῖς τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῆς μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ συγκοινωνίας. Τὸ ἐμπόριον ἤκμαζεν, ὁ δὲ χρυσὸς ἦτο διε-

(1) Καθιερώθη ὡς σύμβολον ἐθνικὸν διὰ τὴν σύμπτωσιν ἀπλῶς τῶν ἑκατομμυρίων λέξεων, gallus, ἀλέκτωρ, καὶ gallus, Γαλάτης.

(1) Καὶ τῆς παρούσης διατριβῆς συγγραφεὺς εἶναι ὁ ἐδρὸς νέος τῶν Σπετεῶν, ὁ γράψας τὸ περὶ Μογαδόρης ἄρθρον. Ἰδε Πανδ. φολ. 31.